

Víc, než jsem požadovala

Charles Foley

1

Josie ve svých svatebních šatech v den svého návratu do Gloucesteru

Josephine Woollam se narodila v roce 1945 a během svých prvních čtyř let života byla zdravá a šťastná holčička. Pak přišly potíže. Chytila piogenické bakterie, které zavinily osteomyelitidu a začal se rozšiřovat hrozně bolestivý zánět kostní dřeně a kostí. Hlava, plíce a nohy byly zasažené zhoubnou nemocí (sepsi), mnohonásobné záněty všech kostí, plic a vlasové pokožky. Jenom

na hlavě měla třináct abscesů. Ohnisko infekce bylo v levém kyčli, proto její levá noha přestala růst, když jí bylo deset let, levá noha byla kratší přibližně o devět palců než pravá a byla ohnutá přímo dolů. V roce 1952 byla dána do tahacího přístroje a musela být uložena na pomocné struktuře. Tentokrát strávila více času v nemocnici, uložená na pomocné struktuře než doma. Byla velmi unavená jak tělesně, tak duševně. Vážila 19 kg.

V roce 1955 Leonard Cheshire, velitel skupiny V.C. Royal Air Force napsal krátký článek pro Picture Post, ke kterému doložil různé ilustrace. Úterý během Svatého týdne velikonočního otec Josie přinesl domů časopis. Josie chyběla často ve škole, takže neuměla číst moc dobře, ale byla velmi zaujatá ilustracemi, zvláště obrazem Svaté Tváře. Na Velký pátek její mysl byla soustředěna na Ukřižování a když se přiblížila třetí hodina odpoledne, požádala svojí matku, aby jí nahlas četla meditace Křížové cesty. Následně řekla několikrát, že kdyby mohla vidět Svaté Plátno, je si jistá, že by mohla znovu chodit. Zarmoucená matka s tím tiše souhlasila. Později ten samý den Josie dostala horečku až na nebezpečných 103 F° (39,4 °C) a byla rychle odvezena do nemocnice. Její stav se rychle zhoršil. Její plíce začaly krvácet a od začátku května vykašlávala více než hrnek krve denně. Doktor Stallman, zodpovědný chirurg, informoval matku, že děvčátko začíná umírat. Byl povolán kněz, který dal Poslední Pomazání a Přijímání. Josie nemohla jíst, ale opakovala pevné přesvědčení, že kdyby jen mohla vidět Svaté Plátno (Sindone), že by se uzdravila.

Devátého května paní Woollamová napsala veliteli Cheshirovy :

Píši Vám žádost, jestli moje dcera by mohla být požehnána reliquií Svatého Plátna. Je jí 10 let a je v nemocnici s osteomyelididou na kyčli a na noze. Má také zánět na plicích. Její doktor nám nedává naději, že by se mohla uzdravit. Posledních pět let vstupuje a vystupuje z nemocnice. V pátek jí bylo uděleno Poslední Pomazání. Josephine mě požádala, abych Vám napsala, protože je přesvědčená, že kdyby mohla vidět Reliquii, že by se zotavila a začala by znovu chodit. V nemocnici s ní všichni dobře jednali. Trpí hodně, ale má pořád úsměv na tváři....Vím, že žádám hodně, ale doufám a modlím se, aby se moje dcera cítila lépe.

Uctivě zdravím

Paní Veronica Woollamová

Je jasné, že toto jednoduché vyznání víry a naděje se svými výraznými odstíny neočekávalo velký úspěch, ale s pevnou důvěrou se modlí z celého srdce.

Velitel nebyl přítomný, když přišel dopis, ale někdo z jeho úřadu poslal pěknou fotografii Tváře Sindone s přiloženým dopisem, který vysvětloval, že neexistují reliquie Sindone, že Sindone je vzdálená 2000 mil v Torině. Málodky byla vystavena veřejně a to při přísných bezpečnostních podmínkách atd. Když se Cheshire vrátil, byl informován o dopise, prohlásil, že se nemohl zbavit myšlenky této žádosti.

Potom následovaly další dva dopisy rychle za sebou. Josephine už nebyla na smrtelné posteli a svištěla po nemocničním oddělení na invalidním vozíku.

Strávil jsem několik hodin s paní Woollamovou v říjnu 1984 a žádal jsem jí, aby mi vysvětlila, co se přihodilo. Také Pauline, sestra Josie byla přítomná a vše potvrdila. „Když fotografie Svaté Tváře přišla poštou brzy ráno, dala jsem ji na poličku nad krbem, odkud jsem na ní mohla vidět při mé práci. Pokaždé, když jsem šla okolo, tak jsem se modlila a modlila...“ To odpoledne, jako obvykle šla navštívit Josie do nemocnice. Pamatuje si, že několik členů personálu nemocnice na ní volalo slovy : „ Uvidíš velkou změnu, co se týká Josie“, což ona smutně přijala.

Když otevřela dveře malé místnosti a viděla prázdnou postel, tak měla strach z nejhoršího. Potom uslyšela malé zasmání za dveřmi a viděla Josephine na invalidním vozíku, jak se směje překvapení a podivu své matky. Zdravotní sestra vyprávěla, že ráno při snídani se Josie ptala jestli může vstát, ale sestry jí nechaly čekat, protože myslely, že se jedná o nějaký rozmar umírajícího děvčete; ale Josie tvrdila, že se cítí dost dobře a s takovou enfazí, že jí pečlivě usadily na invalidní vozík. Byly udivené, nejen že se posadila bez pomoci, nejen, že povídala jako straka, ale začala jezdit po oddělení sama. Po dvou týdnech jí poslali domů.

Myslel jsem sám pro sebe, že umístění fotografie Svaté Tváře nad krbem a nečekané a simultánní uzdravení dívky je „čistá náhoda“, na štěstí nevyslovená, protože paní Woollamová pokračovala. Mimořádné bylo, že se uzdravila tak rychle a přesně ve chvíli, když byl umístěn obraz na čestném místě v bytě a to od toho dne potom už žádný vřed na jejím těle nehnisal. Osm vředů, co měla na noze už nehnisalo. Pauline dodala, že rány zůstaly hluboké a otevřené, ale od toho dne už nehnisaly.

Josie musela zůstat na invalidním vozíku, protože levá noha byla problematická a nohy neudržely její váhu. 17. června se velitel Leonard Cheshire

dostavil s velikou ikonou Sindone a další Svatou Tvář v normální velikosti. Poseděl s Josií a vysvětlil jí podrobně ze široka a z daleka důležité detaily, které byly objeveny na Plátně a i některé problémy. Prakticky to, co nám říká o utrpení Našeho Pána. Co se týkalo žádosti být požehnána Plátnem, jednoduše :

„nebyla možnost...“ V žádném případě to nebylo možné, absolutně ne.

Josie poslouchala první část jeho hovoru unesená pozorností. Poslední části hovoru nevěnovala žádnou pozornost. Tak ještě jednou dobrý velitel trpělivě vysvětlil, že Sindone je uchována a uzavřena třemi ohnivzdornými mřížemi, každá zamčená jiným klíčem; je uložena ve velké ohnivzdorné nádobě ve vestavěném patře nad oltářem v Katedrále v Torině. Majitel Plátna byl italský král, vyhnanec v Portugalsku. Od něj by bylo třeba obdržet povolení, pak by bylo nutné obdržet povolení od Kardinála Maurilia Fossatiho z Torina, protože on byl správce Sindone; mimo jiné Advokátů Kanoniků, pak povolení autorit italského státu a (při zoufalém hledání poslední argumentace) také by bylo nutné konzultovat i Papeže...vyžadovala nemožné. Josie se dívala, jak jeho ústa říkala tato slova, naznačila souhlas a usmála se...ale ne očima.

Během druhé světové války velitel Cheshire obdržel uznání za odvahu, nejvyšší, které Anglie dává : Viktoria Cross. Jedna událost byla bombardování důležitého železničního mostu v zálivu Antheor, které skončilo fiaskem. „Budu si pamatovat, že ztracená příležitost je ztracená navždy a cokoli se stane, nebudu nikdy váhat, alespoň ani jednou, když budu vidět cíl“, napsal potom Cheshire. Tady se nacházel naproti někomu, co uváděl do praxe to, co on hlásal. Viděl svůj cíl a neminul by ho. Když popisoval ten den v Gloucestru, Cheshire řekl, že viděl zdeformované chodidlo holčičky, zmrzačenou nohu obvázanou s dlahami, potom vyslechl prohlášení, že kdyby viděla Plátno, začala by znovu chodit. Zdálo se, že se nedalo nic jiného dělat, než ji dovézt do Torina.

Snadno se to řekne, ale není to tak snadné uskutečnit. V té době Cheshire se zotavoval z důležité operace na hrudníku, takže nesměl používat letadlo. Nemocné děvče bylo na invalidním vozíku. Zdravotní sestra pověřená doprovodem v poslední chvíli zrušila svojí přítomnost. Takže Cheshire by musel být současně navigátor, zdravotník, pilot a motor; tlačit, táhnout, dělat manévry a plánovat pro oba. Byla také záležitost fondů. On měl málo, ona nic. Celé toto podnikání by se mohlo definovat podnikání víry. Přišel jim vstříc arcibiskup Grimshaw z Birminghamu co se týkalo problému peněz. Poslal je do Lisabonu, kde žil Umberto II z Domu Savoie, který vlastnil a chránil Plátno posledních 500 let. Král ve vyhnanství jim nejen dal rád všechna povolení vyžadovaná, ale dal jim

také fondy, co scházely pro zbytek cesty. Aniž by jim o tom řekl, telefonoval tomu, kdo ho zastupoval v Itálii, aby měli veškerou pomoc. Současně také upozornil Cheshira, že budou různé nesnáze, co se týká církevní a také civilní administrace, především ohledně osob, které žijí tak daleko, zvláště s krátkým oznámením předem.

Naši cestující vyjeli přes Španělsko a Francii a dorazili do Itálie. Na železničním nástupišti v Torině na ně čekala malá skupina osob. Jejich ubytování bylo organizováno, Kardinál je přijal následující ráno. Král Umberto opravdu urovnal cestu.

5

Josie a velitel Cheshire, když přišli poprvé do Katedrály

Když se Kardinál Fossati dozvěděl, že by bylo třeba otevřít schránku, vyndat Plátno ze zapečetěného reliquiáře za přítomnosti civilních, legálních a církevních svědků, při dodržení všech bezpečnostních nařízení, s politováním smutně zakroutil hlavou. Jednoduše nebylo to možné včas udělat, bylo třeba obtěžovat moc lidí a Sindone by mohla být v nebezpečí. Bylo to na mrtvém bodě. Bylo to na mrtvém bodě dokud Josie nevyndala malý balíček z dolní části svého pojízdného vozíku a ukázala nové boty, se kterými by se vrátila domů pěšky, potom dlouhé, bílé krajkové šaty, její radost a pýcha. Josie vysvětlila Kardinálovi, že se jednalo o „ svatební šaty, které její teta ušila zvláště pro požehnání“. V té chvíli Jeho Eminence rychle odešla do rohu místnosti, kde několik minut ustaraně přemýšlel. Potom vstoupil do svého studia a byly slyšet telefonáty různým osobám. Když se vrátil, dal jim schůzku v 16 hodin, pokud by se uskutečnila všechna dojednání, možná by se konalo požehnání.

V domluvenou hodinu obdrželi všechna povolení, byly přítomné různé authority. Josie tam byla také oblečená ve svatebních šatech se závojem, nové boty byly pohodlně uloženy ve spodní části vozíku. Konala se modlitba, soukromá a horlivá, nakonec i klečící Kardinál vstal. Dva kněží vstoupili na schůdky schodiště, začali rozbíjet pečeti a otevírat ocelové mříže. Veliký reliquiář, delší než čtyři stopy, byl vyndán z vestavěného patra a potom položen na stůl před oltářem. Potom byl umístěn na opěrku rukou sedadla Josie, způsobem, aby ona ...mohla na něj položit ruce; nedělo se nic. Ptala se Kardinála, jestli by bylo možné rozbít vnější pečeti a Sindone zvednuta. On prozkoumal pečeti a pak dovolil, aby byly porušené. Zavnutá v obalu červeného hedvábí, Sindone byla ještě svázána mnohými svými stuhami a pečetěmi autentyčnosti, položena na klín Josie. Nedělo se nic. Josie požádala, jestli by Sindone mohla být umístěna podél levé nohy s dlahou. Také to Kardinál dovolil. Nedělo se nic. Josie bylo dovoleno vsunout ruku dovnitř příkrývky z červeného hedvábí. Poté těžká role byla znovu s úctou uložena do reliquiáře, zámky byly znovu zapečetěny a orazítkovány. Celý proces byl zaregistrován a zapsán a svědčen do úředních aktů a Sindone byla vrácena na své místo odpočinku.

Josephine nevstala a nezačala chodit, tak, jak si představovala a chtěla. Byla velmi tichá. V sakristii políbila prsten Kardinála a poděkovala mu za laskavost. Složila svatební šaty a uložila boty. Zdánlivě se nic nestalo, nic se nezměnilo. Leonard Cheshire, svědek těch prvních dnů řekl : „ Na začátku byla samozřejmě zklamaná, ale zajímavé se zdálo, že chápala účel. O sobě mluvila málo, o očekávané kúře mluvila mnohem víc, taky o ostatních a o úctě, kterou by Svatá Sindone přinesla Našemu Pánovi, kdyby jí mohl vidět celý svět.

Její matka jim přišla vstříc na Victoria Station v Londýně a na otázku co Josie dostala v Torině Josie odpověděla : „Víc, než jsem požadovala“, zajímavá odpověď dívčiny. Potom dodala, že kdyby byla věděla, kolik problémů zavíní, nežádala by tam jít. Josephine nikdy neprohlásila, že byla uzdravená, ale po jejím návratu bylo vidět, že hluboké vředy, otevřené a nepoddajné, včetně těch na noze se začaly hojit. Od té chvíle až do konce svého života neměla už kostní problémy myelitidy na noze a jinde, s výjimkou malé operace ke konci roku 1955 pro drenáž jednoho vředu. Musela zůstat na invalidním vozíku, protože ani jedna noha jí neudržela.

Jaké jsou důkazy pro tato tvrzení. Chirurg ortopéd, který jí asistoval od začátku její nemoci byl členem Royal College of Surgeons od začátku roku 1956. Ve svých poznámkách na začátku roku 1956 doktor Stallman psal s určitou fascinací : „Zdá se, že dutiny se zhojily“. V témže roce doktor Merryweather, také člen Royal College of Surgeons, vzal funkci chirurga ortopeda a referoval : „osteomyelidida se zdá v klidu a není nic, co by předpovídalo opakované kostní infekce, přesto, že zůstalo hrozné postižení. Nakonec jsem jí vzal nohu (levou), protože pro ní byla zbytečná a následně se nacházela moc dobře s umělou nohou (soukromý dopis datovaný 8.října 1984). Amputace byla provedena v roce 1966. Až do té doby její deformovaná levá noha byla sevřena v něčem jako druh „boty“ s ocelovými kleštěmi z každé strany, které se prodlužovaly až k falešnému chodidlu a botě. Mohla se pohybovat jen s berlemi. Byla to zbytečná a neforemná protéza a kleště jí způsobily boláky. S umělou nohou, nejdřív s berlemi, pak s procházkovou holí a nakonec bez ničeho chodila! Píše doktor Merryweather : „ když se dívám celkově na její příběh, musím uznat, že se zůstane zasažení faktem, že konec roku 1955 se shoduje s dlouhým obdobím klidu pro osteomyelitidu. Je to náhoda nebo víc?

Josephine pomalu zesílila a byla schopná přijmout práci part-time a potom zaměstnání na plný úvazek jako telefonní operátorka. V roce 1968 potkala Roya Jonesa. Vzali se a měli prvního syna v roce 1970. Bohužel zemřel před svými prvními narozeninami. Richard, druhý syn narozený v roce 1973 žije dnes se svým otcem nedaleko Stroudu v Gloucestershiru. Josie se vrátila do Torina při příležitosti Výstavy Plátna v roce 1978 a vyjádřila svojí radost za splnění jejího přání z dětství : aby tisíce lidí z celého světa mohli vidět Sindone.

Moje důvody k napsání tohoto příběhu jsou zásadně tři :

1. Byl dán mylný (chybný) důraz události;

2. Dodneška nebylo provedeno žádné vyšetřování a konzultace prvních svědků;
3. Charakteristiky, aby se mohlo brát v úvahu zázračné uzdravení, jak určeno Papežem Svatým Piusem X, nebyly ještě aplikovány na Josephinu situaci. Rozhodující klíčový den celé příhody byl, když fotografie Svaté Tváře přišla do domu Woollamů a byla uložena na čestné místo. Bylo v ten den a v tu přesnou hodinu zřejmé, že Josephine se cítila náhle dobře. Cesta do Torina, přestože byla tolik reklamizovaná, je vedlejší. Hlavní svědkové jsou paní Woollamová a mladší sestra Pauline; především dva chirurgové ortopedové, doktor Stallman a doktor Merrywheater.

Papežovo pravidla pro uznání zázračného uzdravení jsou následující :

1. Nemoc je těžká a podmínky se nemění. Dítě umíralo na smrtelnou nemoc přes všechnu lékařskou asistenci.
2. Uzdravení musí být instantní, bez doby rekonvalescence. Dítě bylo nemocné už pět let. Zotavila se ve chvíli, ve které (aniž by o tom věděla) její matka umístila na čestné místo nad krbem obraz Svaté Tváře. Josie vstala z postele a cítila se dobře. Nemoc nejen, že se zlepšila, ale žádný vřed už nehnisal ani v této době ani pro zbytek jejího života. Jinak řečeno – osteomyelidida byla uzdravena.
3. Načerpání nových sil není možné vysvětlit přirozeně. Progresivní nemoc se zastavila a děvče přišlo ze stavu těžké nemoci do stavu nadějného a široce uspokojivého.
4. Nesmí být žádné recidivy a žádné zlepšení v jakékoliv chvíli. Během zbytku 26 let jejího života osteomyelidida se nevrátila. K lékařským zprávám byly připojeny vlastní podpisy chirurgů.

Je třeba poznamenat, že instantní uzdravení nebo také hodně rychlé uzdravení osteomyelididy z přírodních důvodů je nemožné. Nemoc nenapadne jen jeden orgán, ale i okolní tkáň a kostní dřeň. Nemoc se šíří z důvodů toxických látek v krvi a v lymfatickém systému, včetně kostní dřeně. Pronikne do celého organismu. Pro obnovu zničených buněk (v kůži, ve svalech, v kostech) je třeba mít nové buňky a tyto fyziologické operace vyžadují čas. Okamžité uzdravení celého těla je z biologického a lékařského hlediska nemožné. Nicméně, je to, co se stalo Josii Woollamové, mnohonásobné vředy přestaly hnisat, zranění zůstala otevřená, dokud nešla do Torina. Potom, když Svaté plátno bylo přiloženo podél její nohy, rány se začaly zavírat a uzdravovat. Zůstaly jenom jizvy, které ukazovaly jejich pasáž.

Nejen, že začala chodit, ale jak jsem jí slyšel šťastně prohlásit, řídila své auto, měla manžela, syna a svůj dům. Dostala sílu, aby o ně pečovala s pýchou. Mám jednu registraci, kterou udělala Josie při příležitosti svého putování do Torina. Mluví klidně a uniformním způsobem bez přehánění, aniž by někdy řekla něco neobvyklého. Je dojemné poslouchat jí, když se snaží bez úspěchu vyjádřit slovy to, co se stalo v Torině. Váhá, selhává a pozastavuje se. Třikrát se snaží popsat, vysvětlit a skončí : „je neskutčné vyjádřit to slovy...byla to zvláštní milost...jakákoliv věc to byla, změnila můj způsob vidět veškerý můj duševní stav“. Mezitím, co jsem ji poslouchal a myslel na to, o čem mluvila, reakce byla, že se stala moudrou.

Leonard Cheshire o ní říká, že se stala altruista s klidným duchem, dostala ten klid, který svět nemůže dát. Její sestra Pauline má obavu, že neumí popsat vlastní reakce v této chvíli, ještě méně reakce Josie, ale používá slovo „šťastná“ mnohokrát. Toto je něco, co sama Josephine podtrhává, že dostala hluboký klid své mysli. Všechno, co jí v minulosti dráždilo, rozčilovalo, zmizelo jako i fakt být na obtíž ostatním, potřebovat pomoc ostatních a že bude pořád tak...Po Torinu si uvědomila, že přijdou bolesti a utrpení, byla dokonce schopná přijmout ztrátu svého prvního dítěte i když se její hlas snížil o jeden nebo dva tony, když o něm mluví. „Něco se pro mě změnilo v Torině. Nemohu to popsat, ale dovolilo mi to přijmout můj život tak, jak je...Tehdy jsem se cítila blízko Ježíše, ne emotivně nebo sentimentálně, ale nyní mohu jít, chodit za Ním. Něco mi bylo dáno v tom dni, milost čelit každodenní námaze života. Jsem spokojená a šťastná od té doby, toto mne provází každý den.“ Tichá a hluboká pravda těchto slov zněla v jejím hlase. Josie Woollam zemřela 31.května 1981. Pokoj její krásné duši.

Tato zpráva by nebyla kompletní bez zvláštního zmínění dvou osob : matka Josie a její chirurg. Paní Veronika Woollamová má výstižné jméno. Je malá a mluví mírně, jemně a mluví, jako by potkala Našeho Pána minulý týden v supermarketu. Se sympatií jí přirovnávám k matce, o které píše Svatý Matouš (15,21 -28). Je snadné si představit Našeho Pána, jak přitakává a usmívá se na tuto matku : „Ženo, opravdu veliká je tvá víra! Ať se ti stane, jak si přeješ!“ A od té chvíle její dcera byla zdráva.

Druhá osoba doktor Merryweather. Jedna z nudných otázek, které jsem k němu měl byl případ, že Josephine zemřela na bronchiectázii (to znamená rozšiřování, rozpínání průdušek, obvykle zaviněný tvorbou vlákninové tkáně v plicích). Pamatoval jsem si, že Josephine rozlišovala osteomyelitidu a potíže

a plicní poruchu, o které říkala, že závisela na zápalu plic, který měla, když byla mladá. Odpověď lékaře, který shrnul oba tyto případy vede k přemýšlení : základní infekce byla sepse (přítomnost bakterií v krvi a jejich jedů). Abscesy kostí byly následkem toho, tak jako bronchiektázie. Věřím, že bronchiektázie začaly po osteomyelidě, takže se dá říci, že je sekundární. Pokračuje : „ Jsou jisté věci v tomto mimořádném příběhu, které nemohou být vysvětleny vědecky. Všichni známe, jakou moc má mysl na tělo. Zdá se mi, že i osoba úplně nevěřící by měla uznat, že Josephine se stalo něco, co úplně změnilo její mentální postoj, stanovisko s následujícím efektem na její nemoc. Myslím, že toto je minimum, co se dá říci a mnozí by dali výklad mnohem více duchovní.